

A luk, aminek nem lenne szabad ott lennie...

Nem tudom, mikor tudtam meg.

Napok teltek el, teljes kómában és csak az volt a fontos, hogy a bénult lábam működjön.

Mindent csináltak rajtam, helyettem... Aztán feleszméltem. Undor, iszony, gyűlölet ... meg újra. Csak a sorrend változott a tartalom nem ... rettegtem, mit szól igen undorodó lányom. Nem értettem, hogy egyezhettem bele. Végül kiderült, nem is ...!

Amikor behívtak egy családtagot, hallgassa meg hogy segíthessen, a kicsi jött. A barátok, más rokonok NEM! A „kicsi” őrjöngött, sírt, ordibált ... addig, míg ki nem tiltották az intenzívről... Lentről füttyült, a folyosóról szólt be. Végül beengedték – mint kiderült, attól félt, fáj nekem!

Elmeséltem neki Arany János történetét. Miért írta igazán az őszikéket ...az 1800-as évek 3. negyedében műtötték! Nem volt zacsi, ragasztó! A társaságkedvelő, jókedélyű híresség teljesen bezárult. Körbe volt pólyázva. Mindig szivárgott, bűzlött, kegyetlenül be volt gyulladva körül gennyes, fekélyes seb gyilkolta. Barátait kerülte. Ő kerülte Őket! MINDENKIT! A gyerekek ma azt tanulják, családi tragédia árnyékolta be utolsó (több mint 20!) évét... Pedig „csak” ILCO Klub és társak nélkül volt kénytelen iszonyként megált műtétét túlélni. Az akkori technika és körülmények nem tették lehetővé számára, hogy tovább élje vidám közéletét!

**MI NEM VAGYUNK EGYEDÜL!
NEM BÚZLÜNK, NEM GENNYEZNEK SEBEINK!
Mi élhetünk, ha nem is egészen úgy, mint eddig, de
TELJES ÉLETET!
NE GUBÓZZUNK BE! ÉLJÜNK, HA ÉLNÜNK ADATOTT!**